

Gömöri Jenő Tamás

MARGIT ÉS FERENC¹

Wilde Margitnak és Ferencnek

Jó József-Utcám, Margitot és Ferencet
nem gyötrik, nem üldözik: ám ki-nemest óvhat a
maga jobb sorsa ma attól, hogy másokkal
együtt ne remegjen szíve, ha lelket tör
s vért vedel e rémnapok vérivóhada?!

És Margit meg Ferenc a legnemesebbek
közt nemesek s a kivertekből egyet ők
köszöntöttek először embernek, mikor
elevenen égették lelküket máglyán
s holtan se vették be testük a temetők.

(Ismerek papot is, ékes neve Szittyá,
ki váltig papolta azt, hogy ő keresztény
s aki a keresztény temetőt lecsukta
egy életéből kivert halott test előtt,
míg Krisztus reszketett fenn, árva keresztjén.)

Én voltam a kivert eb, akit emberként
köszöntött akkor Margit és Ferenc, akik
testvérek, jó Utcám, s a sarkadon laknak
s mindennap tapodják köveit, akárcsak én
s kiknek lelkében ma is még lélek lakik.

Kik előtt lelkem egészen megnyílhatik
s ha sírhatnékom van, szabadon sírhatok:
hozzájuk menekült jószóért a vert eb
mikor a széllel ideszökött s hozzájuk
menekültek a könyvek és kéziratok.

Ők őrzik őket, polcon s „légó”-táskában,
hiszen nem őrizhetné őket a kamra,
melyben a bujdokló búvik: e versekért
nemcsak új rablánc járna ma költőjüknek,
de kötelet akasztanáknak nyakamra.

Olga címükre küldözte leveleit
mikor az én nevemre már nem lehetett,
mert attól féltem, hogy egy „posthumus”-levél,
ha lefognak, ott akad a kopók horgán
s Olgán is elhúzzák majd a hetvenhetet.

Valahányszor elköszönök tőlük mindig
e búcsúszó kísér: „Vigyázzon magára!”
Néha meg így: „Vigyázzon magára nagyon!”
Eddig a kivert eb ösztöne hallgatott
Margit és Ferenc örök búcsúszavára.

---

¹ Gömöri Jenő Tamás: *A szörnyű év. II. József-utcai versek (A bujkálás versei 1944-ből)*. Budapest, 1948. 55-56.